

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/11/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9516100054
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2016:9516100054.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica
JUDr. Ján Hrubala v trestnej veci obžalovaného Bc. K. H. stíhaného pre prečin subvenčného podvodu podľa § 225 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 odsek 1 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. júna 2016 takto

rozhodol:

obžalovaný Bc. K. H., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom Z.
J. Y.. XXXX/XX

sa uznáva za vinného, že

po podaní žiadosti o poskytnutie príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť s prílohami dňa 22.10.2012 Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad, pracovisko Levoča, po podpísaní Dohody č. 163/§49/2012/NP o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť (ďalej len „Dohoda“) dňa 04.12.2012 v Poprade s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad (ďalej len „ÚPSVaR“) a po podaní žiadosti o platbu č. 1 dňa 04.12.2012 tomuto úradu, získal za účelom podnikania ku dňu 14.12.2012 od ÚPSVaR sumu vo výške 4.137,08 €, ktorá mu bola poukázaná na jeho účet č. vedený v UniCredit Bank Slovakia a.s., pobočka Levoča č. 6854162019, pričom najmä v rozpore s čl. II ods. 1-9 a V ods. 6,7 Dohody obžalovaný nevykonával samostatnú zárobkovú činnosť, na ktorú mu bol príspevok na samostatnú zárobkovú činnosť poskytnutý - účtovnícke a auditorské činnosti, vedenie účtovných kníh, daňové poradenstvo (podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností činnosť zatriedená podľa SK NACE Rev 2 ako kód M/69.20)

nepretržite najmenej po dobu dvoch rokov odo dňa jej deklarovaneho začatia, t.j. od 05.12.2012 do 04.12.2014 a z poskytnutého nenávratného finančného príspevku na deklarovany účel, t.j. na nákup počítačovej techniky, zariadenia a na úhradu preddavkov na poisťné Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., pobočka Poprad, avšak aj to v rozpore s určenou účelovou viazanosťou týchto prostriedkov vzhľadom k schválenému cieľu použitia nakúpených predmetov a zaplattených istín, použil čiastku spolu len vo výške 1.754,58, € a doposiaľ nevrátil tomuto úradu ani pomernú časť z takto získaného nenávratného finančného príspevku, čím zároveň v rozpore s § 19 ods. 1, 3 a § 31 zákona č. 523/2004 Z. z. v platnom znení o rozpočtových pravidlách verejnej správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade, Nábřeží Jána Pavla II. 439/16, 058 01 Poprad, IČO: 37937758 spôsobil škodu vo výške 4.137,08 €, rovnajúcu sa v 85 %-ách podielu finančných prostriedkov z rozpočtu Európskych spoločenstiev vo výške 3.516,52 € a v 15 %-ách podielu finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vo výške 620,56 €

teda

- použil prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožnil spôsobenie sprenevery a spôsobil tým väčšiu škodu

čím spáchal

prečin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 odsek 1, 2 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 261 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j) § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určuje skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obžalovaný Bc. K. H. povinný nahradiť poškodenej strane Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade, Nábřežie Jána Pavla II. 439/16, 058 01 Poprad, IČO: 37937758 škodu v sume 2.382,50 €.

o d ť o v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry dňa 25.04.2016 podal na Bc. K. H. obžalobu, v ktorej ho vinil zo spáchania prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. Trestného poriadku.

Podpísaný samosudca tunajšieho súdu dňa 03.05.2016 vo veci vydal trestný rozkaz, uznal vinu obvineného v zmysle obžaloby a odsúdil ho podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, pričom výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvineného zaviazal k náhrade škody poškodenej strane Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Poprade v celkovej výške 2.382,50 Eur.

Proti tomuto trestnému rozkazu obvinený podal odpor, ktorý bol súdu doručený dňa 17.05.2016. Pokiaľ ide o výzvu na oznámenie návrhov na vykonanie dôkazov zaslanú spoločne s trestným rozkazom pre prípad podania odporu obvinený na túto nijak nereagoval, navrhol len zastaviť trestné stíhanie vo veci a keďže podľa jeho názoru poškodeným v predmetnej veci je on od ÚPSVaR Poprad žiadal finančnú náhradu, okrem iného súvisiacu aj s nákladmi obvineného spojených s konaním.

Na základe podaného odporu súd dňa 31.05.2016 určil termín hlavného pojednávania na deň 23.06.2016 s tým, že akceptoval všetky návrhy prokurátora na vykonanie dokazovania okrem prečítania výpovede svedka - otca obžalovaného C. H., nakoľko tento dôkaz nepovažoval za pre vec podstatný (z výpovede tohto svedka pre posudzovaný skutok nevyplynuli žiadne relevantné skutočnosti, pričom obžalovaný s čítaním tejto výpovede nesúhlasil, čo však nebol dôvod odmietnutia vykonania tohto dôkazu, nakoľko, ako už bolo uvedené, v rámci odpovede na výzvu súdu obžalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a teda formálne boli splnené podmienky na čítanie tejto výpovede).

Na hlavnom pojednávaní strany v konaní nechceli uzavrieť dohodu o vine a treste a obžalovaný prehlásil, že je nevinný. Doslova uviedol, že obvinenie vychádza „z jasnovideckých domnieok“ kontroly ÚPSVaR, ide o účelové klamstvá, pričom podľa jeho názoru všetky peniaze z poskytnutého príspevku boli do 04.12.2014 použité na zakúpenie tovaru podľa zmluvy a k dodržaniu podmienok zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej „NFP“) podľa jeho názoru došlo, pričom z jeho strany poskytol nadštandardnú spoluprácu pri následnej finančnej kontrole. Z podstaty jeho obhajoby vyplynulo, že rozlišuje medzi „vykonávaním činností“ (podľa jeho názoru činnosť vykonávať nemusí) a „prevádzkovaním živnosti“ (on túto živnosť prevádzkoval). I keď nákup tovaru vo všetkých prípadoch nedoložil účtovnými dokladmi, tento tovar existuje - niektoré „bločky“ stratil a software spolu s notebookom mu bol ukradnutý.

Tiež uviedol, že mal „veľa klientov“, pričom neskôr z jeho výpovede vyplynulo, že pod týmito klientmi myslel osoby, ktoré osobne oslovoval s tým, že či nemajú záujem o jeho služby. Takýchto osôb bolo zhruba 20, čo on dokladoval zapisovaním si do poznámok, ktoré spolu s bločkami alebo materiálmi „boli odcudzené“, čo konštatoval v rámci pokračovania svojho výsluchu, keď odpovedal na kladené otázky. Iné marketingové aktivity v rámci projektu nevykonával a v konečnom dôsledku žiadne práce pre žiadnych klientov nevykonával.

Vo veci vypovedala aj svedkyňa a zároveň aj zástupkyňa poškodenej strany E.. V. J., ktorá opísala predovšetkým priebeh kontroly a následnej finančnej kontroly plnenia podmienok zmluvy zo strany poškodenej organizácie. Na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je potrebné uviesť, že spôsob komunikácie obžalovaného s kontrolnými orgánmi dokladujú aj viaceré listiny v spise dokumentujúce rôzne, najmä emailom zasielané odkazy. Z nich vyplýva, že obžalovaný síce väčšinou na výzvy reagoval, odmietal však fyzicky sa zúčastniť kontroly, z ktorého dôvodu v podstate kontrola ani nebola ukončená, nakoľko kontrolovaný subjekt musí podpísať príslušné zápisnice (v konečnom dôsledku najmä z hľadiska posúdenia právnej kvalifikácie žalovaného skutku však táto okolnosť nezohrala žiadnu podstatnú úlohu).

Svedkyňa vo všeobecnosti uviedla, že ak sa preukáže, že subjekt, ktorý obdržal NFP, nevykonáva podnikateľskú činnosť ku ktorej sa zaviazal v zmluve, považujú sa náklady, ktoré vynaložil, za neoprávnené. Rovnako za neoprávnené náklady sa považujú aj tie ktoré subjekt, ktorý príspevok obdržal, nedokladuje účtovnými dokladmi. V takýchto prípadoch dochádza k porušeniu dohody a ten, kto príspevok obdržal, je povinný ho vrátiť, prípadne vrátiť jeho pomernú časť vo výške porušenia finančnej disciplíny. Podľa názoru svedkyne ak obžalovaný to čo uviedol v podnikateľskom zámere aj nakúpi, avšak preukázateľne nevykonáva to čo sľúbil v rámci dohody, takýto náklad sa považuje za neoprávnený a poskytovateľ NFP vyzýva k jeho vráteniu (v prípade tejto otázky však išlo o otázku, ktorú súd posudzoval sám v rámci úvah o eventuálnom trestno-právnom rozmere daného prípadu bez ohľadu na „právny“ názor poškodenej strany a vypočutej svedkyne).

V predmetnej veci nebolo sporným, že v Poprade dňa 04.12.2012 došlo k uzavretiu dvojstranného právneho úkonu medzi poskytovateľom príspevku (NFP) ÚPSVaR Poprad a príjemcom príspevku obžalovaným Bc. K. H. - konkrétne k uzavretiu dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť, ktorá bola uzatvorená v zmysle § 49 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti, pričom na základe tejto dohody zo zdrojov európskeho sociálneho fondu a štátneho rozpočtu Slovenskej republiky (v pomere 85 % ku 15 %) bol poskytnutý nenávratný finančný príspevok v celkovej výške 4.137,08 Eur. V rámci tejto dohody sa obžalovaný zaviazal začať vykonávať alebo prevádzkovať samostatnú zárobkovú činnosť (ďalej aj „SZČ“) od 05.12.2012 v predmete podnikania „vedenie účtovníctva“ klasifikovaného ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku, ktorý je v súlade s predtým predloženou žiadosťou, podnikateľským zámerom a oprávnením na vykonávanie a prevádzkovanie takejto SZČ od obžalovaného. Obžalovaný sa SZČ zaviazal vykonávať alebo prevádzkovať nepretržite najmenej po dobu dvoch rokov od vyššie uvedeného dátumu.

Z predmetnej dohody okrem iného vyplýva, že majetok zakúpený z poskytnutého príspevku na SZČ je obžalovaný povinný využívať na podnikanie ku ktorému sa zaviazal okrem iného aj v rámci svojej žiadosti o poskytnutie NFP, teda v tomto konkrétnom prípade na vedenie účtovníctva pre klientov v zmysle vyššie uvedených dokumentov. V Zmluve článku 5 ods. 6, 7 je tiež uvedené, že ak príjemca príspevku (NFP) nepoužije poskytnutý príspevok na oprávnené náklady v oprávnenom období na predmet podnikania ku ktorému sa zaviazal, je povinný vrátiť poškodenej strane rozdiel medzi poskytnutým príspevkom a oprávnenými výdavkami najneskôr do 30 kalendárnych dní po uplynutí oprávneného obdobia ak sa s úradom nedohodne na inej lehote. Tak isto príjemca príspevku ktorý nepreukáže počas platnosti tejto dohody fyzickú existenciu majetku zakúpeného z poskytnutého príspevku na mieste vykonávania alebo prevádzkovania SZČ a jeho využívanie v súvislosti s výkonom SZČ počas platnosti tejto dohody je povinný najneskôr do 30 kalendárnych dní, ak sa nedohodne s úradom na inej lehote, vrátiť pomernú časť príspevku nevyužitú v rámci dohodnutých podmienok. Obdobný následok ako nepredloženie žiadnych dokladov, resp. iný typ dokladovania zakúpeného majetku má i predloženie nevhodných alebo nepravdivých účtovných dokladov.

V predmetnej veci tak isto nebolo sporu o tom, že dňa 12.10.2012, ako to vyplýva aj z vyššie uvedeného, obžalovaný predložil žiadosť o poskytnutie príspevku na SZČ, pričom v rámci podnikateľského zámeru

ako predmet podnikania uviedol „vedenie účtovníctva“ a k žiadosti doložil aj osvedčenie o živnostenskom oprávnení. V rámci tzv. marketingových informácií uviedol, že podnikateľský zámer bude realizovaný na území Slovenskej republiky, predovšetkým v Prešovskom kraji, pričom odberateľmi majú byť predovšetkým domáce podnikateľské subjekty a „reklama bude zabezpečená v miestnom levočskom mesačniku, ako aj prostredníctvom poštových letákov a telefonických oslovení“.

Na č.l. 75-78 je dokumentovaná žiadosť o platbu obžalovaného zo dňa 14.12.2012, a to v celej výške poskytnutého NFP, teda 4.137,08 Eur, pričom v rámci vyhlásenia o overení oprávnenosti výdavkov sám obžalovaný udáva, že k žiadosti žiadateľa neexistuje podporná dokumentácia (vo vyhlásení o oprávnenosti nákladov do príslušnej kolónky uvedená značka „X“), teda v tomto štádiu priebehu projektu poskytovateľovi NFP nepredložil žiadne účtovné doklady ktoré by dokumentovali spôsob minútia poskytnutého NFP, resp. plán minútia prostriedkov z NFP. ÚPSVaR Poprad tejto žiadosti vyhovel a vydal príslušný platobný poukaz a dňa 14.12.2012 celú požadovanú sumu obžalovanému vyplatil, pričom na účet obžalovaného táto suma bola pripísaná dňa 17.12.2012.

Dňa 23.03.2015 poškodenej strane obžalovaný predložil spolu štyri potvrdenia, resp. účtovné doklady o zaplatení, resp. zakúpení rôznych poplatkov a tovarov (spolu na 1.754,58 Eur - viď č.l. 86 spisu), z ktorých dokladov vyplýva, že obžalovaný dňa 23.03.2015 uhradil príslušné preddavky na poistné Všeobecnej zdravotnej poisťovni, dňa 07.01.2013 kúpil notebook a v dňoch 18.09.2013 a 02.10.2013 nakúpil dva kusy nábytku (predmetné účtovné doklady tak isto neboli spochybnené, v spise sa príslušné potvrdenia a účtovné doklady nachádzajú). V rámci úradného záznamu spísaného dňa 23.03.2015 ÚPSVaR Poprad je uvedené, že obžalovaného vyzvali aj k predloženiu ďalších dokladov potvrdzujúcich spôsob minútia poskytnutého NFP a tiež k predloženiu peňažného denníka za roky 2012 až 2014. Obžalovaný sa vyjadril, že predmetné doklady doloží do 31.03.2015, ako však vyplýva zo spisového materiálu žiadne doklady v rámci tohto termínu, resp. do dňa hlavného pojednávania predložené neboli.

Toto je zhrnutie najpodstatnejších dôkazov ktoré v predmetnej veci boli vykonané a ktoré stranami v konaní neboli nijak spochybnené, pričom v rámci skutkového a právneho posúdenia veci bolo pre súd potrebné predovšetkým zaujať stanovisko k tomu, či tieto výpovede a listinné dôkazy v dostatočne relevantnej miere dokumentujú priebeh skutku tak, aby bolo možné posúdiť nielen to, či má súd dostatok informácií k tomu, aby v potrebnej miere mohol formulovať skutkové závery, ale predovšetkým to, či z týchto skutkových záverov vyplýva alebo nevyplýva porušenie vyššie uvedenej dohody a či toto porušenie má alebo nemá trestnoprávny následok.

Z vyššie uvedeného súd nemohol mať pochybnosti o tom, že predovšetkým spomenuté listinné dôkazy dokladujú chronológiu prípadu tak, ako je vyššie opísaná, takže nemohli byť pochybnosti ani o tom, že v súvislosti s projektom obžalovaný dokladoval len útratu 1.754,58 Eur. Takisto nebolo spochybnené, že ÚPSVaR Poprad v podstate ihneď po predložení žiadosti o platbu č. 1 od obžalovaného preplatil celú sumu NFP, pričom nebolo úlohou súdu skúmať, aký bol dôvod preplatenia celej tejto sumy ihneď v úvodných fázach projektu bez toho, aby boli predložené príslušné účtovné doklady (pravdou však je, že takáto prax poskytovateľa NFP nie je obvyklá). Z hľadiska posúdenia zavinenia obžalovaného však oveľa náročnejšou úlohou bolo zaujať stanovisko k tomu či obžalovaný plnil podmienky dohody alebo nie a v prípade negatívnej odpovede na túto otázku bolo úlohou súdu posúdiť či správanie sa obžalovaného má alebo nemá trestnoprávny rozmer. Odpoveď na tieto otázky vyplýva zo spôsobu koncipovania skutkovej vety tohto rozsudku i z právnej kvalifikácie konania obžalovaného, ktorú súd v konečnom dôsledku stanovil. Dospel teda k názoru, že ide o protiprávne konanie a obžalovaný spáchal trestný čin, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia. K takémuto záveru ho viedli predovšetkým nasledovné skutočnosti.

Z hľadiska všeobecných východísk súdu posudzujúceho predmetnú vec je potrebné predovšetkým uviesť, že prípadná neúspešnosť podnikania (v zmysle jeho nedostatočnej resp. žiadnej finančnej rentability) vykonávaného na základe poskytnutia NFP naozaj nemôže mať nielenže trestnoprávny následok, ale nemôže spôsobiť ani povinnosť vrátiť NFP, prípadne jeho pomernú časť. Ak teda príjemca NFP preukázateľne vykonával činnosť ku ktorej sa zaviazal v rámci dohody i ním spracovaného podnikateľského zámeru, avšak táto činnosť mu neprinesla žiadny finančný efekt, prípadne sa preukáže, že predmetný druh podnikania nie je trvale finančne udržateľný, z hľadiska následkov prijímateľa pomoci voči jej poskytovateľovi doslova „nič sa nedeje“ a príjemca NFP aj po uplynutí doby, ku ktorej sa k podnikaniu zaviazal, má právo ponechať si zakúpené veci v rámci výkonu projektu a má právo tiež

predmetné podnikanie bez následkov ukončiť. Toto sa však udeje len v prípade, keď príjemca NFP preukáže, že o výkon podnikania sa objektívne merateľnými a preukázateľnými úkonmi snažil a vykonal kroky, ku ktorým sa zaviazal napríklad v rámci popisu svojho podnikateľského zámeru. Ak sa tak neudeje a príjemca NFP nič z toho, k čomu sa v rámci podnikateľského zámeru zaviazal, nevykoná, prípadne prostriedky z NFP čerpá v rozpore s dohodou, možno jeho výdaje deklarované ako výdaje súvisiace s projektom v celosti považovať za neoprávnené výdavky a je povinný ich vrátiť.

Neplatí teda obžalovaným pertraktovaný názor, že on „živnosť nemusí vykonávať“ a neplatí ani pravidlo, že z poskytnutého NFP bez následkov možno nakúpiť prostriedky na podnikanie bez toho aby tieto prostriedky na podnikanie boli aj využívané. Inak povedané štát i Európske spoločenstvá v rámci programov podpory zamestnanosti dávajú peniaze len na to, aby osoby, ktoré chcú podnikáť (vykonávať SZČ), si mohli z ich prostriedkov nástroje na podnikanie zakúpiť (a následne preukázateľne vykonávať to k čomu sa zaviazali), a nie na to, aby z takýchto prostriedkov boli nakúpené predmety zvyšujúce životnú úroveň prijímateľa pomoci bez toho, aby finančné prostriedky poskytujúce subjekty prijímateľa pomoci odbremenili od zodpovednosti za ich zamestnanosť, resp. zabezpečenie spôsobu života trvale poskytujúceho finančné zdroje. Zjednodušene - ak príjemca NFP z vyššie opísaných zdrojov dostane finančné prostriedky, tieto sú účelovo viazané a po dobu obdobia, ku ktorému sa zaviazal, musí vykonávať tú činnosť, ktorú v rámci dohody o poskytnutí NFP sľúbil, že bude vykonávať. Takýto záver vyplýva nielen z autentického výkladu zámeru medzinárodných i domácich subjektov riešiacich zamestnanosť, ale aj z výkladu § 49 zák. č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti vrátane jeho odseku 7, na ktorý sa v názve dohoda odvoláva (inak ten rieši len absolvovanie prípravy na začatie prevádzkovania SZČ a pomoc pri tejto príprave).

V tomto prípade nemôže byť sporu o tom, že k takejto situácii nedošlo. Obžalovaný preukázateľne aktivity, k výkonu ktorých sa zaviazal, nevykonával, neprevádzkoval a nepredložil žiadne doklady, ktoré by náležite a zákonom predpísaným spôsobom dokladovali jeho podnikateľské aktivity. O svojom podnikaní nevedol účtovníctvo, kontrolným orgánom nepredložil peňažné denníky, pričom najmarkantnejšie účelovosť a klamlivosť jeho obrany a obhajoby ohľadne snahy o dokázanie reálnosti jeho podnikania preukazujú pasáže z jeho výpovedí dokladujúce raz „stratenie“, inokedy „odcudzenie“ rôznych dokladov, ktoré chcel predkladať ešte aj na hlavnom pojednávaní a za týmto účelom žiadal jeho odročenie (súdu nebolo zrejmé akým spôsobom chce hľadať doklady ku ktorých predloženie ho už niekoľko rokov bez úspech vyzývajú, resp. inak dokladovať oprávnenosť svojich nákladov).

Podobne signifikantným pre posúdenie veci sa javia byť i jeho odpovede na otázky smerujúce k zisteniu podporných aktivít najmä marketingového charakteru súvisiacich s jeho podnikaním. Obžalovaný uviedol len toľko, že „oslovoval svojich známych“, z podnikateľského zámeru však jednoznačne vyplýva, že svoje podnikanie sa zaviazal podporiť viacerými marketingovými aktivitami spočívajúcimi v inzercii v miestnej tlači, ako aj vo vydávaní rôznych letákov. V tejto súvislosti obžalovaný súdu nepredložil žiadny doklad (ústrižok z novín, leták,...), ktorý by takéto marketingové aktivity spôsobom, ktorý v rámci svojej žiadosti o NFP sľúbil, dokladoval.

V konečnom dôsledku súd v týchto smeroch jeho obranu a obhajobu vyhodnotil ako účelovú, zmätočnú a vo výrokoch si odporujúcu, resp. ako obranu a obhajobu ktorá žiadnym spôsobom nemôže zmeniť názor súdu o trestnoprávnom rozmere konania obžalovaného (ak by totiž napríklad aj preukázal neformálne oslovovanie svojich známych s ponukou spočívajúcou v plnení svojho podnikateľského zámeru, nešlo by o činnosť takej kvality ktorá by oprávňovala vyhodnotiť minútie finančných prostriedkov ako „oprávnené výdavky“ v zmysle dohody). Na viac, za nedôveryhodné možno vyhodnotiť aj tie pasáže jeho výpovede, v rámci ktorých hovoril o strate, resp. odcudzení rôznych účtovných dokladov, resp. o „odcudzení softwaru“. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že súdu nepredložil žiadny doklad o odcudzení notebooku, o ktorom neskôr hovoril ako o notebooku, v ktorom mal zakúpený software nahratý, a ani súdu ani poškodenej strane spôsobom vzbudzujúcim dôveru sa nesnažil vysvetliť ako došlo k odcudzeniu, resp. strate týchto dokladov, kedy sa tak stalo, pričom aj osoba priemerne inteligentná (obžalovaný má neukončené vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a je bakalárom) si musí byť vedomá následkov právnych úkonov ku ktorým sa zaviazá - v tomto prípade najmä následkov vyplývajúcich z vyššie uvedenej dohody, kde je výslovne uvedené, že oprávnenosť nákladov je potrebné predpísaným spôsobom dokladovať. Teda osoba aj priemerne inteligentná si musí byť vedomá toho, že uchovávanie príslušných účtovných dokladov v tomto prípade je dokonca oveľa dôležitejšie než v prípadoch bežných (kvôli uplatneniu záruky a pod.), nakoľko ide o prostriedky účelovo viazané, ktoré

sa majú použiť predpísaným spôsobom a spôsob útraty finančných prostriedkov z projektu je potrebné doložiť.

Za tejto situácie v súvislosti s posúdením skutkového stavu teda súd vec uzavrel tak, ako sa to v konečnom dôsledku premietlo do formulovania skutkovej vety obžaloby, ktorú ohľadne opisu konania po precizovaní priebehu skutku v podstate prevzal z obžaloby. Ďalšou úlohou súdu po zaujatí stanoviska, že preukázateľne (a v rámci celej sumy poskytnutého NFP) išlo o neoprávnené použitie poskytnutých finančných prostriedkov, bolo zaujať stanovisko k tomu, aký následok takýto druh neoprávneného použitia NFP má. Súd svoj názor vyjadril v rámci ustálenia právnej kvalifikácie skutku obžalovaného a vzhľadom k uznaniu následku v rámci celej vyplatennej sumy ako „väčšej škody“ v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona kvalifikoval skutok aj podľa ods. 2 § 261 Trestného zákona (na možnú zmenu právnej kvalifikácie bol obžalovaný upozornený v priebehu hlavného pojednávania, pričom nežiadal jeho odročenie z dôvodu poskytnutia lehoty na prípravu), pričom neuznal vinu za trestný čin subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona. K takémuto záveru ho viedli nasledovné skutočnosti.

Pokiaľ ide o § 225 Trestného zákona, trestný čin subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona je úmyselným trestným činom, ktorého podstata spočíva vo vylákaní plnenia od oprávneného subjektu predstieraním okolností, ktoré nie sú súladné s podmienkami, za ktorých možno plnenie poskytnúť, pričom páchatel tak uvádza oprávnený subjekt do omylu v otázke splnenia predpísaných podmienok. Podmienkou naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu v základnej skutkovej podstate nie je vznik škody, preto ani úmysel páchatel'a nemusí k spôsobeniu škody smerovať, aj keď spravidla tomu tak bude. Výška spôsobenej škody ako kvalifikačný znak skutkovej podstaty toho ktorého odseku § 225 Trestného zákona je daná v každej veci úmyslom páchatel'ov, ktorí (ak má byť uznaná vina za tento trestný čin) musia konať v úmysle vylákať celú výšku príspevku a musia klamať v otázke splnenia podmienok na poskytnutie príspevku (nie v otázke jeho použitia). Tomu napokon zodpovedá i objektívna stránka tohto trestného činu v ods. 1, pričom škoda ako následok (súčasť objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu) odôvodňuje pri nezmenenom konaní ako v ods. 1 použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu. Ak úmysel páchatel'ov smeruje k vylákaniu celého príspevku, za škodu ako kvalifikačný znak v predmetnej veci je potrebné považovať celý poskytnutý príspevok (viď napr. uznesenie NS SR z 21.04.2016 sp.zn. 6Tost 9/2016).

V zmysle tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, pokiaľ má byť uznaná vina za trestný čin subvenčného podvodu, musí byť preukázané, že sa predstierali okolnosti, ktoré nie sú súladné s podmienkami, za ktorých možno plnenie poskytnúť a NFP žiadajúci subjekt poskytovateľa pomoci uvádza do omylu v otázke splnenia predpísaných podmienok. To sú prípady, kedy žiadateľ o NFP klame vo svojej žiadosti a napríklad tvrdí, že je spôsobilý k výkonu nejakej činnosti, pričom reálne spôsobilý na takúto činnosť nie je, tvrdí, že má zaplatené a uhradené všetky dávky predpísaného poistenia, pričom to nie je pravdou a teda klame v otázke splnenia podmienok na poskytnutie príspevku, nie v otázke jeho použitia. Za subvenčný podvod sa teda považuje len prípad, kedy žiadateľ o NFP predkladá nepravdivé alebo falšované doklady preukazujúce splnenie požadovaných podmienok projektu - napríklad jeho spôsobilosť k výkonu takej či onakej činnosti. V tomto prípade o takýto modus operandi páchatel'a v žiadnom prípade nešlo.

K. H. žiadne potvrdenia ani osvedčenia v rámci svojej žiadosti o poskytnutie NFP nefalšoval. Predkladal doklady pravé, i keď naozaj nie je vylúčené, že v rámci vykonávania právnych úkonov z jeho strany klamal v otázkach zámerov ohľadne použitia poskytnutého príspevku a nie je vylúčené, že začať podnikáť ani neplánoval a prostriedky z NFP mienil použiť výlučne pre svoju osobnú potrebu nesúvisiacu s podnikaním. Toto však môže súd tvrdiť len v rovine pravdepodobnosti a vychádzajúc z aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“, predmetné tvrdenie nemožno konštatovať bez akýchkoľvek pochybností.

Nebolo teda preukázané, že už v čase predkladania rôznych žiadostí a osvedčení a uzatvárania zmlúv súvisiacich s vecou v decembri roku 2012 bez akýchkoľvek pochybností u obžalovaného existovala vôľa s podnikaním ani nezačať a plánoval minúť prostriedky z NFP výlučne pre svoju osobnú potrebu. Súd podotýka, že ak by takáto vôľa obvineného preukázaná bola, vzhľadom k vyššie uvedenému o trestný čin proti majetku by síce išlo, avšak nie o trestný čin subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona. S najväčšou pravdepodobnosťou v tomto prípade by súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako tzv. jednoduchý podvod podľa § 221 Trestného zákona, nakoľko by mal za preukázané, že obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu v otázke plánovaného použitia

finančných prostriedkov. Nešlo by teda o vylúčenie dotácie, subvencie alebo príspevku z verejného rozpočtu, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré žiadateľ nespĺňa a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia, nakoľko, ako to už bolo uvedené, týmto smerom poskytovateľ NFP uvádzaný do omylu nebol, nakoľko obžalovaný preukázateľne neklamal v otázke splnenia podmienok, na ktoré je poskytnutie NFP naviazané.

Vzhľadom k tomu, že prokurátor žaloval v obžalobe uvedený skutok ako jednočinný súbeh dvoch trestných činov, s čím by sa súd v prípade akceptácie tohto názoru prokurátora stotožnil, vyššie uvedenú právnu kvalifikáciu ako trestný čin subvenčného podvodu podľa § 225 Trestného zákona bolo potrebné v časti rozsudku týkajúcej sa právnej kvalifikácie skutku len vypustiť, čo v konečnom dôsledku je situácia na prospech obžalovaného. Naopak v neprospech obžalovaného však bol názor súdu prezentovaný v rámci priebehu hlavného pojednávania, že vzhľadom k zisteným okolnostiam súvisiacim so spôsobom použitia NFP a výkonu (resp. „nevýkonu“) činnosti, ku ktorej sa obžalovaný zaviazal, možno konanie obžalovaného klasifikovať nie len v zmysle odseku 1 § 261 ods. 1 Trestného zákona, ale aj v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia Trestného zákona, nakoľko došlo k spôsobeniu väčšej škody, čo v zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona je desaťnásobok sumy 266 Eur.

V zmysle § 261 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností sa dopustí ten, kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad alebo neposkytne povinné údaje alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločností, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločnosťami alebo v zastúpení Európskych spoločností na iný účel ako boli pôvodne určené a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu. Odsek dva tohto ustanovenia Trestného zákona je tzv. kvalifikovaná skutková podstata sprísňujúca postih za takéto konanie, ak sa konaním v odseku 1 spôsobí väčšia škoda.

Je treba uviesť, že prokurátor pri koncipovaní skutkovej vety obžaloby vychádzal z toho, že bolo spôsobená škoda len vo výške 2.382,50 Eur, z čoho možno dedukovať, že sumu 1.754,58 Eur (súčet týchto dvoch súm je suma poskytnutého NFP), prokurátor považoval za výdavky použité oprávnene v súlade s dohodou. Vzhľadom k vyššie uvedenému - najmä v častiach tohto odôvodnenia týkajúcich sa skutkových zistení súdu - sa súd s týmto názorom prokurátora nestotožnil a celú sumu poskytnutého NFP považoval za spôsobenú škodu, nakoľko nie len účtovnými a inými dokladmi nedoložená útrata poskytnutých finančných prostriedkov, ale aj nákup predmetov, ktorý bol dokladovaný účtovnými a inými dokladmi bol nákup na iný účel, než na aký boli prostriedky z verejných rozpočtov určené.

Ako už bolo uvedené všetky nákupy z takýchto projektov sú účelovo viazané na výkon SZČO ku ktorému sa žiadateľ o poskytnutie NFP zaväzuje. Pokiaľ žiadateľ o poskytnutie NFP nevykonáva činnosť ku ktorej sa zaviazal (dokonca v tomto prípade ani vykonávanie takejto činnosti nepredstiera), za žiadnych okolností nemožno dospieť k záveru, že napríklad notebook zakúpený na účely „vedenia účtovníctva“, na ktorom sa vedenie účtovníctva nijakým spôsobom nedokladuje a predmetný notebook ani inak preukázateľne neslúži na účely podnikania, by bolo možné považovať za oprávnený výdavok. Neplatí a nemôže platiť jednoduché pravidlo, že ak nakúpim všetko čo „z projektu môžem nakúpiť“, bez ďalšieho je to v poriadku a ide o oprávnený výdavok. K tomu, aby takýto nákup bolo možné považovať za nákup súvisiaci s projektom je potrebné dokladovať to, že nakúpené predmety preukázateľne slúžili cieľu, kvôli ktorému bol NFP poskytnutý. V tomto prípade to tak nebolo a preto súd konanie obžalovaného kvalifikoval tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Samozrejme, z tohto dôvodu upravil i výpočet výšky spôsobenej škody a príslušné percentuálne vyjadrenia podielov finančných prostriedkov poskytnutých z rozpočtu Európskych spoločností a zo Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu za spáchaný skutok, súd prihliadol ku všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam spôsobu spáchania trestného činu, individuálnemu i všeobecnému stupňu závažnosti konania páchatel'a, ako i k charakteristike jeho osoby.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd postupoval v zmysle ustanovenia § 34 Trestného zákona. Podľa tohto ustanovenia účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'mi tým, že sa im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvoria sa podmienky na ich výchovu a k tomu, aby viedli riadny život, a súčasne je účelom trestu i odradenie páchatel'ov od páchania trestných činov. Trest

vyjadruje zároveň morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať páchatel'ov iba tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na ich rodinu a blízke osoby.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku a posúdil aj existenciu priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, ako aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy.

Priťažujúce okolnosti neboli zistené žiadne, pričom obžalovanému poľahčovalo to, že pred spáchaním trestných činov viedol riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona). Pred spáchaním tohto skutku trestaný nebol a z miesta trvalého bydliska je hodnotený neutrálne. V zmysle § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, pričom ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V konečnom dôsledku teda súd ukladal trest odňatia slobody v rozmedzí od jedného roka do štyridsiatich štyroch mesiacov. Dospel k záveru, že vzhľadom na vyššie uvedené k dosiahnutiu účelu trestu postačí uložiť trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej sadzby.

Vzhľadom na doterajší život obžalovaného, rodinné zázemie ako aj okolnosti prípadu má súd dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a okamžitý výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Preto výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil na skúšobnú dobu, ktorá je uvedená vo výroku tohto rozhodnutia.

Počas doby podmiennečného odloženia výkonu trestu bude obžalovaný povinný viesť riadny život, nedopustiť sa iného úmyselného protispoločenského konania, nakoľko v opačnom prípade súd vysloví, že podmiennečný trest sa vykoná. Pokiaľ sa obžalovaný v rámci doby podmiennečného odloženia výkonu trestu osvedčí, po jej uplynutí sa na neho bude hľadieť, ako keby súdom trestaný nebol.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. V tomto prípade podmienky na zahrnutie výroku o povinnosti na náhradu škody do rozsudku splnené boli, poškodená strana ÚPSVaR si nárok uplatnila včas a riadne. Žiadala uhradiť škodu vo výške 2.382,50 Eur, pričom pokiaľ súd v rámci ustálenia skutkovej vety konštatoval spôsobenie škody vyššej, nemal žiadny právny podklad k tomu, aby priznal nárok na náhradu škody nad rámec požadovanej sumy, nakoľko je viazaný petítom návrhu.

Z týchto dôvodov bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.